

Colecția Dezvoltare personală

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Florin Afloarei

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

© Editura Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAUCIUC, SVETLANA

Arta de a fi femeie / Svetlana Sauciuc. - București :
Ideea Europeană, 2022
Conține bibliografie
Index
ISBN 978-606-594-939-3

159.9

SVETLANA SAUCIUC

Arta de a fi FEMEIE

București, 2022

13. Hayden Naura – The isle of view, Bibliophile Publishing Company, 1993
14. Lopamudra, A face dragoste – o artă, Ed. Antet, 1995
15. Lysebeth Andre – Tantra, le culte de la feminine, Ed. Flammarion, 1982
16. Montignac Michel – Mă hrănesc, deci slăbesc, Editura Forum, București, 1997
17. Odier Daniel – Tantra: l'initiation d'un europeen dans l'art de l'amour absolu, Editions Jean-Claude lattes, 1996
18. Papillon Marie – Fantasies amoureuses, Les Editions de L'Homme, 1995
19. Penney Alexandra – How to make love to a man, Wings Book, New York, 1986
20. Scantling Sandra – Ordinary women – extraordinary sex. Every woman's guide to pleasure and beyond, A Dutton Book, 1993
21. Steiner Rudolf – Creștinismul ca fapt mistic și mistериile antichității, Humanitas, București, 1993

Cuprins

1. Femeia astăzi	7
2. Regăsirea femeii prin Tantra	24
3. Androginul.....	35
4. Iubirea	46
5. Misterul și... misterul feminin.....	74
6. Transfigurarea	91
7. Cosmetice și podoabe	105
8. Spontaneitatea – jocul	125
9. Inteligența	146
10. Seducție și inteligență	165
11. Miracolele transmutației și sublimării potențialului sexual	196
12. Femei supersexuale	229
13. Căsătoria ca „mister” în lumea tradiției.....	249
14. Mărturii ale unor femei deosebite.....	258
15. Femeia și prosperitatea materială.....	280
16. Un corp atrăgător și tânăr.....	301
17. Complexul Cenușăresei sau frica nemărturisită de independență.....	328
Index explicativ	343
Bibliografie	349

1

FEMEIA ASTĂZI

Motto:

„Femeia... frumusețe, fascinație, mister și putere.

Femeia... cântec, poezie, imn.

Femeia... iubită, mamă, muză, sfântă.

Dar, mai presus de toate și înainte de orice, FEMEIE.”

Femeia a incitat omenirea de secole. Pentru Ea s-au ridicat temple, pentru Ea s-au purtat războaie, pentru Ea s-au scris poezii, pentru Ea s-au ținut serbări... O lume fără femeie? Nu ar putea să existe.

Astăzi, mai frumoasă ca oricând, dar mai inconștientă ca oricând de adevărata sa natură, Femeia a pierdut mult din marea sa fascinație.

Spun mai frumoasă ca oricând deoarece – dacă ne vom uita în albumele cu fotografii cu femei, la tablourile făcute de-a lungul secolelor – vom constata că femeia zilelor noastre este mai frumoasă fizic și mai elevată psihic decât femeile din secolele trecute.

De ce? Pentru că este cu mult mai pătrunsă de spirit, însă cu mult mai departe de adevărata spiritualitate și inconștientă de adevărata sa natură. Cu cât materia este mai spiritualizată, cu atât reflectă mai bine frumusețea divină – de aceea femeia contemporană a atins aceste niveluri ale frumuseții. Cu toate acestea, femeia modernă a uitat să mai fie cu adevărat Femeie – adică ceea ce se înțelege în mod tradițional prin acest cuvânt. Chiar dacă critica următoare vi se va părea puțin prea aspră, este real faptul că femeia contemporană trebuie să redevină Femeie și chiar mai mult decât atât.

Femeia contemporană este tentată de egalitatea în drepturi, în domeniul muncii și al științei, fiind entuziasmată de posibilitatea de a dobândi poziții deținute până nu demult de bărbați, ceea ce nu este un lucru rău, dar acest entuziasm trebuie să fie însoțit și de păstrarea și amplificarea caracteristicilor feminine.

A devenit vizibilă mândria femeii care dorește să revoluționeze statutul elementului feminin în societate, dorind să demonstreze că și ea are resursele și capacitatea de a urca pe treptele ierarhiei sociale, făcând să crească în acest mod prestigiul femeii.

Astfel s-a format, într-o perioadă de timp relativ scurtă, femeia-bărbat – nu însă acea ființă androgină în care se îmbină armonios trăsăturile feminine cu anumite trăsături masculine specifice – ci femeia-om de afaceri, femeia-om politic, femeia-director, femeia cu funcții de conducere, sau femeia literată, care este plină de cultură, tobă de carte, care însă a uitat că este femeie. Acest lucru se petrece la cele mai multe dintre femeile zilelor noastre, iar în ceea ce privește femeile simple, la acestea apar alte motive pentru a explica lipsa de feminitate: stresul, necazurile vieții cotidiene în legătură cu familia, gospodăria, diferite boli etc.

Există și femei care duc aceste manifestări în extremis: femei pentru care contează numai și numai cariera – preocuparea lor esențială fiind doar extinderea cunoștințelor și relațiilor din „înalta societate”, pentru a-și face viața cât mai ușoară. Aceste femei ajung rareori să aibă o familie. Slujba și planul material le ocupă cea mai mare parte a timpului și a activității mentale. Dacă au o familie, aceasta va exista, evident, într-un plan secundar, iar responsabilitățile privind căsnicia, gospodăria vor fi considerate drept corvezi – acest lucru dând naștere la neînțelegeri și alte consecințe nedorite.

Din cauzele sus menționate s-a ajuns ca aceste femei să se închisteze în diferite prejudecăți și șabloane de comportament și atitudine, ceea ce le-a limitat și modul de a gândi, deoarece ele trebuie să se poarte într-un anumit fel, creându-și un mod de viață ciudat.

Pentru femeia simplă, care nu face carieră, care nu face parte nici din lumea „bună”, situația este într-o oarecare măsură diferită. Ea nu-și pune problema de a-și confecționa un anumit comportament sau un anumit mod de a vorbi. Ceea ce o abrutizează sunt certurile de familie, supărările, necazurile, suferințele, fapt pentru care se închide în ea însăși și consideră că trebuie să înfrunte viața de una singură.

La acest tip de femeie, devenită femeie-bărbat, trăsăturile specific feminine s-au diminuat foarte mult, formându-se și amplificându-se anumite trăsături masculine, dar nu ca o complementaritate a ființei, cu tendințele specifice stării de androginitate, ci înlocuindu-le pe cele feminine – gesturile, limbajul, anumite moduri de exprimare – foarte nepotrivite pentru o femeie. Acestea au condus la insensibilitate, lipsă de frumusețe interioară și exterioară, lipsă de feminitate, tandrețe și senzualitate.

Iată deci o imagine în extremis a femeii pe care o regăsim astăzi, din nefericire, din ce în ce mai mult în societate.

Pentru această femeie, a face dragoste este deja un lucru uitat, care nu-i mai aparține sau care este refutat, deoarece ea este defeminizată și „îngropată” în prejudecăți.

Făcând o scurtă paranteză la această expunere, voi prezenta o scurtă scrisoare a unui soț către soția sa, scrisoare care mi s-a părut relevantă pentru a susține afirmațiile anterioare:

„Scumpa mea soție,

În timpul acestui ultim an, am încercat și chiar am urmărit să fac dragoste cu tine de 365 de ori, în medie o dată pe zi, dar iată și lista motivelor pentru care m-ai refuzat: menstruație (11 ori), se trezesc copiii (7 ori), este prea cald (15 ori), e prea frig (15 ori), sunt prea obosită (20 ori), e prea târziu (16 ori), e prea devreme (9 ori), te faci că dormi (33 ori), fereastra este deschisă, ar putea auzi vecinii (3 ori), mă doare spatele (16 ori), mă dor dinții (2 ori), mă doare capul (6 ori), nu am chef (31 ori), bebelușul este agitat, ar putea să plângă (18 ori), am chef să mă uit la televizor (15 ori), mască facială (8 ori), cremă pe față (4 ori), am uitat să merg la farmacie (10 ori), musafirii dorm în camera de alături (7 ori), mi-am făcut părul (28 ori), n-ai decât asta în cap? (62 ori).

Draga mea, crezi că ne vom putea îmbunătăți recordul în anul ce va urma?

Soțul tău care te iubește.”

Focalizarea puternică a ființei pe ideea de serviciu, carieră, probleme de rezolvat provoacă aproape spontan o transmutare a potențialului vital și sexual al ființei și sublimarea lui în zonele superioare ale ființei. De aceea vom remarca la multe femei o intuiție deosebită și o minte foarte ascuțită, dar și o mare lipsă de vitalitate fizică și sexuală. Această energie mentală este folosită însă neconstructiv din punct de vedere spiritual, căci femeia modernă s-a îndepărtat de spiritualitate. Totuși, îi conferă posibilitatea atingerii unor culmi ale genialității pe plan profesional, dar totodată o face să decadă spiritual, blocându-i drumul către desăvârșire, deoarece această forță nu este păstrată în patrimoniul spiritual-energetic al ființei și nici valorificată ca atare.

Astfel, femeia a devenit o forță în societatea modernă, dar ca orice forță necontrolată, orientată haotic, din punct de vedere spiritual, reprezintă un pericol ce conduce la dispersie, distrugere, exacerbarea materialității etc.

Aceste femei, despre care nu s-ar putea spune că sunt puține în perioada actuală, sunt puternice și au determinat apariția și dezvoltarea unui nou aspect al subconștientului colectiv. Acest lucru influențează, bineînțeles, toate femeile, într-o măsură mai mare sau mai mică, în funcție de rezonanța pe care o au cu acele trăsături și de puterea lor de a le evita. Până la această imagine în extremis – există însă categorii ce includ femei ce prezintă diferite aspecte ale aceluiași așa-zis „Arhetip” al femeii contemporane.

Femeia se poate instrui, poate lucra științific, profesional sau obștesc, dar acasă și în dragoste ea trebuie să fie și să se manifeste ca Femeie.

Nici o emancipare nu o poate absolve de reponsabilitatea sa de FEMEIE, iar calea cea mai sigură pentru

conștientizarea feminității ar fi și este întoarcerea, regăsirea prin spiritualitatea autentică.

Femeia a uitat sau a abandonat adevărata putere feminină: **seducția**! Ajunge cu plângerile în legătură cu ceea ce ne-au făcut bărbații. Orice femeie are puterea să aibă orice relație dorește și să facă ceea ce dorește în aceasta. Din păcate, multe dintre noi am uitat să folosim acea putere care se găsește ascunsă în noi. Nu realizăm că vechea noastră moștenire feminină este foarte vie în fiecare dintre noi. Fiecare femeie trebuie doar să-și reamintească faptul că puterea feminină este cu ea oriunde se duce. Sursa feminității este peste tot în natură. Trebuie doar ca această forță să fie amplificată. Fiecare femeie s-a născut cu propriul mister, cu înfățișarea și magnetismul personal, dar nu a învățat să-și folosească la întreaga sa capacitate această forță imensă care se află în interiorul său. Seducția este puterea de a încanta, și fiecare femeie poate deveni seducătoare doar focalizându-se mai mult asupra acestei forțe interioare. O femeie nu trebuie să înceteze în nici o împrejurare să fie femeie. Deoarece cu cât își va utiliza mai mult această energie feminină, acest potențial care se află ascuns în ea, cu atât va fi mai eficientă, deoarece ea îi va stimula mai bine astfel pe bărbați.

Să vedem ce mai spun și bărbații:

„Timp de secole femeia a reprezentat pentru bărbat viața, hrana, zâna și magiciana. A fost asemănată cu animalele prețioase și blânde. Dar odată cu transformarea dorințelor masculine s-a transformat și figura feminină legendară, iar «pedestalul legendar» a cedat în fața cerințelor modei...” (Erik Kaufmann)

În imaginația masculină nu există obiect, concept abstract sau sentiment care să nu poată fi reprezentat de

femeie: ea fiind cheia pentru înțelegerea lumii. Mamă, Sfântă, Prostituată sunt imagini prea limitative. De-a lungul secolelor, femeia a reprezentat viața, pământul, hrana, inteligența, moartea, magiciana, zâna, ceea care încântă și seduce, inamica mortală sau camarada fidelă.

În poeme, în cântece, în mituri, în fabule, această femeie se compunea și se descompunea, iar apoi se recrea în alte mii de ipostaze. Limfa sa vitală, fluxurile sale erau comparate cu lacurile adânci, cu lagunele sau cu mările. Dar dacă marea era prea periculoasă și devenea prea masculină, femeia se transmuta în domeniul imaginar, fiind salvată și transformată într-o navă sigură sau într-un port liniștit. Apoi femeia se transforma în pământ, iar sânii săi erau coline dulci, pubisul său – lan de grâu, sexul său – o peșteră parfumată, iar subsuorile sale – margine de pădure.

Mai există și metafore bazate pe regnul animal. În funcție de civilizație, femeia a fost asemănată cu animalul cel mai rar, cel mai prețios sau cel mai divinizat: de la zvelta gazelă la leoaică, iepuroaică, căprioară, pisică. Sau era un fluture legendar, dar periculoasă ca un șarpe. Putea să fie șireată ca o vulpe și încântătoare ca o privighetoare. Respirația sa mirosea a crin sau a iasomie, sau a briză marină, iar sărutările sale evocau gustul mierii, aminteau de gustul laptelui sau al unui fruct exotic.

Capacitatea de seducție a femeii deriva din privirea sa, profundă, infinită, ceva în care te puteai pierde cu ușurință, în care puteai să-ți pierzi propria identitate pentru a renaște. Dar ceea ce avea mai multă forță în povestiri și în mituri acționând ca un fel de magie, de încântare, era vocea sa: secretă, profundă, vocea sirenelor care îi fascina pe marinari făcându-i să-și piardă direcția.

A fost înălțată pe altar de către bărbat, în toate epocile istorice.

În cotidian, femeia a trebuit să se supună transformărilor impuse sub formă de modă, de costumație, care au fost mereu în funcție de dorința masculină: talie de viespe și piciorul foarte mic, sânul ascuns în perioadele de refuz al feminității, sâni foarte mari când bărbatul-copil caută în femeia sa mama cu mult lapte. Părul lung și liber este idealizat de amantul romantic, iar părul scurt este adorat de bărbații ale căror femei doresc să meargă cu motocicleta sau să călătorească. Fiecare femeie de o anumită vârstă s-a îngrășat sau a slăbit, și-a lăsat părul lung sau l-a tăiat, pentru a corespunde unei dorințe masculine precise, dacă nu unei cereri explicite. Astfel corpul femeii s-a transformat într-un produs al unei civilizații care ține cont doar de dorința masculină.

Și care este, de fapt, realitatea?

Fiecare bărbat poartă în el un portret robot al femeii absolute, iar dacă o recunoaște și în realitate, va deveni siderat și nu va mai putea să se detașeze de acesta: se va declanșa o dragoste la prima vedere, totală.

De altfel, pe parcursul întregii sale vieți fiecare bărbat caută în jurul său acest ideal. Sunt rari aceia care găsesc, dar din fericire mai există! Acest vis, acest ideal inaccesibil, bărbații îl proiectează în staruri: de exemplu, Greta Garbo era numită „Divina” deoarece, pentru milioane de bărbați, ea era femeia ideală, față de care toți aveau o nostalgie. Cultul femeii mai este încă viu, dar... icoanele s-au transformat în postere, caricaturi moderne ale adevăratei femei, create de bărbați în folosul altor bărbați. Chiar dacă feministele acuză folosirea femeii ca obiect de publicitate, și acest tip de comportament masculin este un omagiu adus femeii adevărate – chiar dacă este stângaci și neîndemânatic.

Atunci, cine este Femeia Adevărată?

Iată o întrebare cu adevărat dificilă. Chiar dacă fiecare femeie incarnează principiul feminin ultim și erosul, adevărata Femeie este din ce în ce mai rară.

Ce s-a petrecut? Este vina femeii sau a sistemului patriarhal, care nu i-a mai acordat respectul cuvenit?

În regimul patriarhal, în care linia merge din tată în fiu și bunurile îi revin fiului mai mare – tatăl trebuie să fie sigur că acel copil este al său. Ca un efect al acestei situații, bărbatul trebuie să se apropie de femeie și de sexul său, să o închidă fizic, de exemplu, într-un harem, și să o îngrădească social printr-o rețea de reguli și de constrângeri – de exemplu, pedepsirea în caz de adulter, impunerea virginității până la căsătorie. Iar când bărbații au mers până la capătul acestei logici absurde, rezultatul a fost coaserea femeii în zona organelor genitale (există milioane de astfel de femei în Africa musulmană): adică le era „cusut” clitorisul și labiile, fără anestezie sau antiseptic, de intrarea în vagin, fiind lăsat doar un mic orificiu pentru evacuarea menstruației. Acest lucru garanta „virginitatea” mai bine decât o centură de castitate. Noaptea nunții era și mai este (într-o măsură mai mică) momentul în care soțul deschidea calea spre paternitate. A doua zi, el expunea cu mândrie lenjeria plină de sânge.

Aceeași logică patriarhală a condus la înjosirea femeii – punând-o să răspundă de bucătărie, dându-i ca unic scop al vieții servirea soțului și perpetuarea speciei. În India brahmană, legile lui Manu și ale lui Sati descriu în modul următor îndatoririle soției: soțul este Domnul său, un Zeu viu pe care ea trebuie să-l servească și să-l adore, chiar dacă el este leneș ca un păduche, chiar dacă el este dubios și o tratează urât! În India brahmană, văduvele erau cele mai nefericite ființe, deoarece se